

Et *andet mindretal inden for flertallet* (fremskridtspartiets medlem af udvalget) skal henvise til det af fremskridtspartiets medlemmer af folketinget den 30. oktober 1984 fremsatte forslag til folketingsbeslutning om rigsretstiltale i dagpengeskandalen (B 32).

Mindretallet skal oplyse, at fremskridtspartiet fortsat mener, at landsdommer Niels Larsens redegørelse om statens forskudsvisse udbetalinger til arbejdsløhedskasserne til dækning af udgifterne til arbejdsløhedsdagpenge m.v. er rigeligt grundlag for at rejse en rigsretsanklage mod samtlige arbejdsministre siden 1970, dvs. Lauge Dahlgaard (RV), Erling Dinesen (S), Johan Philipsen (V), Erling Jensen (S), Svend Auken (S) og Grethe Fenger Møller (KF).

Da det imidlertid har været umuligt at finde et flertal i folketinget for dette synspunkt, vil fremskridtspartiet støtte forslaget om nedsættelse af en kommissionsdomstol. Fremskridtspartiet finder det glædeligt, at et flertal i folketinget ikke længere forsøger at feje hele dagpengeskandalen ind under gulvtæppet, selv om det naturligvis må beklages, at nogle partier så sent som under udvalgsbehandlingen har forsøgt at forhindre en grundig belysning af de ulovligheder, der er foregået.

Fremskridtspartiet finder det også meget positivt, at mindst to af de implicerede forhenværende arbejdsministre offentligt har tilkendegivet deres interesse i at få forholdene kulegravet.

Af hensyn til den almindelige retsbevidsthed og demokratiet er det meget vigtigt, at alle er lige for loven. Derfor skal ministre, folketingsmedlemmer, borgmestre m.fl. naturligvis have nøjagtig den samme behandling som alle andre. Fastslåede kendsgerninger er det, at statskassen gennem årene har mistet hundredvis af millioner kroner ved ulovlige, fejlagtige forskudsvisse udbetalinger til arbejdsløhedskasserne. Det er ligeledes en kendsgerning, at forrentningen af de ulovligt udbetalte beløb har været alt for lav på grund af nogle meget spagede forhold omkring et par enkelte banker.

Alle må nu sætte deres lid til, at kommissionsdomstolen grundigt belyser de måske bevidste transaktioner, der er foregået. Af hensyn til såvel offentligheden som de implicerede arbejdsministre håber fremskridtspartiet, at kommissionsdomstolen kan afslutte sit

arbejde rimelig hurtigt. Kommissionsdomstolen må ikke blive en ny syltekrugke, hvor sagens akter på ny samler støv. Ulovlighederne begyndte tilsyneladende ca. 1970. Det er som bekendt 14-15 år siden, hvilket må siges at være en urimeligt lang tid.

Et *mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) udtaler:

Efter at have overvejet nedsættelsen af en egentlig kommissionsdomstol udpegede arbejdsministeren i september 1983 på regeringens vegne og efter tilslutning i et samråd i folketingets arbejdsmarkedsudvalg i stedet landsdommer Niels Larsen til at foretage den undersøgelse, der skønnedes nødvendig for at klarlægge forløbet af behandlingen i tiden fra 1970 til 1983 af sagen om statens forskudsvisse udbetalinger til arbejdsløhedsdagpenge m.v. Det blev pålagt landsdommeren, som fik udpeget en byretsdommer og en fuldmægtig i justitsministeriet som medhjælpere, at søge oplyst, om der ved sagens behandling kunne konstateres fejl eller forsømmelser.

Foruden en omfattende gennemgang af et meget stort materiale foretog landsdommeren afhøringer af i alt 31 personer, nuværende og tidligere ministre, tjenestemænd m.fl.

Resultatet blev fremlagt i september 1984 i form af en ca. 2.000 sider lang redegørelse med bilag.

Redegørelsen er ikke fra nogen side blevet underkastet kritik for manglende grundighed eller upartiskhed. Den er tværtimod blevet rost for den omfattende indsats, som den er udtryk for.

Under forespørgslen i anledning af redegørelsen, som foregik i folketinget den 8. november 1984, var der et klart flertal for, at redegørelsen dannede et tilstrækkeligt grundlag for, at folketinget kunne tage stilling til undersøgelsens resultater uden nye undersøgelser. Flertallet omfattede bl.a. det største regeringsparti. Det fremgik også af debatten, at skulle yderligere undersøgelser foretages, måtte det ske i form af en parlamentarisk kommission.

Som afslutning på debatten blev det vedtaget at lade folketingets udvalg for forretningsordenen vurdere redegørelsen.

Der er intet under dette udvalgs behandling af sagen fremkommet, som på nogen måde har underkendt vurderingen af lands-